

LA BATALLA QUE CAL GUANYAR EN L'APRENTATGE DE LES LLENGÜES

Cal dir-ho sense embuts: el món educatiu, amoïnat amb la sisena hora, amb la falta de mestres i professors, amb aspectes organitzatius pels alumnes nouvinguts, amb el fracàs escolar que no s'acaba d'arreglar, ... no ha prestat l'atenció que cal a l'ensenyament de la tercera llengua –la primera és el català i la segona el castellà–, i així anem com anem.

Fa anys que a les facultats d'educació veiem amb passivitat que l'entrada d'un tercer idioma és del tot necessari i imprescindible. Entre professors ja no tan joves, se'n parla i les converses certifiquen aquesta frustració generacional: un mig entén l'anglès, però no és capaç de dur una petita conversa; un altre ja és massa gran i ha perdut el tren; un té quatre nocions de francès, blasmant una escola que no el va ensenyar a parlar... En general, la majoria veu la necessitat de present i de futur per als seus alumnes i alhora, de retruc, per a ells mateixos. Això explica, cruament, que són pocs els professors capaços d'impartir la classe de l'assignatura en llengua estrangera. Fem avinent aquesta petita reflexió, atès que ha sortit publicat que el Departament d'Educació destinarà recursos per formar professors en llengua anglesa, portant-los a completar una formació inicial, senyal que la que han rebut no és bona. I aquí és on volem entrar.

La llengua estrangera, no cal que ho diguin els lingüistes sinó que ja ho diu el mateix sentit comú, s'aprèn volent aprendre-la a través de l'estudi reglat o bé per la immersió en una realitat que t'hi obliga. L'estudi de les llengües estrangeres no s'ha pres gaire en consideració al nostre país, en cap dels blocs educatius. Prou sabem el que ha passat: que per aprendre un idioma de forma coherent els pares han hagut d'apuntar el noi i la noia a una acadèmia o a classes particulars, fora de l'horari escolar. O sigui, que paraules i declaracions, bastants, però realitats, escasses. Arribats aquí, ¿com se soluciona això, en perspectiva de temps, d'una manera eficaç i no subjecta a les polítiques educatives canviants dels governs de torn? Modestament proposem dues alternatives, raonades en la formació de mestres d'Infantil i Primària –extensió a totes les especialitats que ara hi ha–, en el benentès que ho fem des de la perspectiva de professors, i que si alguna alternativa s'incorporés al currículum, la

llengua estrangera pujaria de to, lentament, entre el nou professorat, que és realment allò que interessa. Assumim també que a totes les especialitats de mestre els pertoca per igual el domini d'una llengua estrangera en bones condicions, i per això creiem que es faria un pèssim favor si la proposta només anés encarada als actuals alumnes de l'especialitat. La globalització que impera farà que tots els mestres joves hagin de saber un idioma estranger amb suficient capacitat.

Les dues propostes a debat són:

Primera. Creiem que cal arbitrar mesures per formar professors universitaris en llengua estrangera. Una possible solució és la que sabem que s'aplicà a Euzkadi quan, fa anys, optaren per les dues línies d'ensenyament, en euskera i en castellà –aspecte que per altra banda no compartim–, consistent a formar professors d'universitat en euskera amb el compromís que després d'un període prudencial hi impartissin l'assignatura en aquest idioma. El model pot ser el mateix o semblant. De fet, només que es fes una assignatura per curs, per començar, el nivell ja pujaria apreciablement. Costos econòmics? Serien relativament modestos, però hi serien, ja que l'assignatura en qüestió s'hauria de fer en les dues llengües estrangeres.

Segona. Cal, també, que la Facultat faci una aposta decidida a partir del Pràcticum. És sabut que per formar bons professors els alumnes de l'ensenyament de Mestre sempre han fet un Pràcticum extern, com un dels eixos d'aprenentatge per revertir posteriorment a les aules de Primària. El Pràcticum actual de segons curs –de dues setmanes– es podria fer en aules de l'estranger en funció de l'idioma que s'estigués cursant, per donar soltesa a la llengua objecte d'estudi i per veure altres realitats. Si la política fos decidida, potser es podria organitzar en format d'intercanvi amb facultats i escoles franceses i angleses, i alhora buscant ajuts amb un sistema flexible. Avantatges: el bagatge lingüístic que els nostres alumnes adquiririen i el que previsiblement aportarien els alumnes estrangers en una estada aquí. Dificultats? Moltes, però solucionables.

Parlar de l'ensenyament dels mestres només en termes de crèdits produeix cansament. Per millorar s'ha de ser arriscat. En parlem?